

Naar man vil gjenneemsee Statsrevisorerne's Antegninger, vil man finde, at der foreligger et meget stort Antal Overfridelser af Finantsloven; jeg har efterseet, at der for et Aar indeholdes noget over 300 af saadanne Overfridelser, og af disse er forholdsviis det største Antal netop steet paa den Tid, da Rigsdagen var samlet, nemlig i Slutningen af Finantsaaret. Thi henimod den Tid viser det sig naturligtviis, om der er bevilget mindre paa en Conto, end man trænger til, og i den Tid findes i Regelen netop de ministerielle Resolutio-ner angaaende Overfridelser. Men Rigsda- gen har billiget disse Overfridelser uden nogen- sinde at paatale, at de ere besluttede af Ministeriet, medens Rigsdagen var samlet, og der har i Virkeligheden heller ikke været nogen Ulempe derved. Naar den ærede Rigsdags- mand har foreslaaet i § 4, at Udgifterne skulle tilbagebetales Kongerigets Finantser, naar de ikke vare hjemlede ved Finantsloven, og ikke senere bevilges, saa forekommer det mig, at der dog maa tilspies, at vedkommende Mini- ster, hvis det, han havde anskaffet for disse Penge, var Noget, der kunde overleveres ham, maatte have Krav paa at faae det overleveret. Dersom en Minister f. Ex. havde bygget et Ridehuus — det maatte da nu være et „sær- ligt“ Ridehuus — og Folkethinget ikke vilde bevilge de Penge, som vare medgaaede dertil, saa vilde det være aabenbart urimeligt at lade Ministeren indbetale Pengene i Finantskassen og alligevel tage Ridehuset; jeg troer, at det maa være aldeles klart. Derfor maatte vist- nok den ærede Rigsdagsmand tilføie, at, hvis det, hvortil Pengene vare brugte, var Noget, som kunde overgives Ministeren, da maatte han have Ret til at faae det for de Penge, han selv skulde betale.

Grundtvig: Allerede da Grundloven blev behandlet, knyttede jeg ikke synderligt Haab til Bestemmelserne om Ministeransvarligheden og troede hverken, at der fra Ministeriet selv vilde fremkomme Forslag om den virkelige Ansvar- ligheds Gjennemførelse, eller at i det Hele den jur i disse Ansvarlighed, som Ministrene ved Grundloven ere underkastede, vilde have særdeles stor Vægt, eller kunde yde os nogen stor

Sikkerhed for, at de vilde føre Regjeringen uden Overfridelse af deres Bemyndigelse til Udgifter eller andre Overgreb. Ligeledes maa jeg minde om, at dengang den Tiltale blev besluttet her i Thinget, som Forslagsstillerne selv have sagt var den nærmeste Grund til den nærværende Ansvarlighedslov, da modfattede jeg mig, saavidt jeg kunde, den Betragtning, at den Ansvarlighed, der ved en Rigsretssag kunde gjøres gjældende først imod de bestaaende og siden mod de afgaaede Ministre, enten for en vigtig Deel, eller ene og alene skulde gaae ud paa Tilbagebetaling af de Summer, som de anfaaes for at have udgivet uretteligt. Da jeg nu hele Tiden har staaet saaledes, baade til Spørgsmaalet selv og til den Rigsretssag, hvis Udfald ikke har kunnet tilfredsstille Thinget, saa følger det af sig selv, at selv om der var nogen Rimelighed for, at nærværende Lovforslag kunde gaae igjennem, saa vilde jeg dog ingenlunde kunne anbefale det eller søge at fremhjælpe dets Gang, og, da vi nu nylig hørte af den høitærede Minister, at han vilde modfatte sig det af al Magt, og at han tillige forudsaa, at det ikke under nogen Omstændig- hed kunde gaae igjennem under Rigsdagens nærværende Sæde, saa kan jeg heller ikke føle nogen Drift til at gaae yderligere ind paa dette Forslags Bessaffenhed; men derimod skal jeg kortelig siige min Mening om, hvad den høitærede Minister paastod som Grundsætninger, i det han bekæmpede Forslaget, eller rettere vilde retfærdiggjøre sin Forkastelse af det. Han paastod to Ting, hvoraf jeg ube- tinget maa erklære mig imod den ene, men ligesaa ubetinget maa erklære mig for den anden. Han paastod nemlig, at den Regel, som blev foreskrevet i Grundlovens § 52, var det en Umulighed at følge, saa at i mange Tilfælde blev det en Nødvendighed for Mini- strene at overfride de Beløb, der havde Hjem- mel i Finantsloven; men dette maa jeg ube- tinget forkaeste, thi det vilde jo ophæve Gyldig- heden af hvert Ord i Grundloven. Dersom Ordene i en skreven Lov ikke skulde forstaaes bogstavelig, saa er den derved erklæret for ugyldig, thi der er ikke Andet i en skreven Lov end Bogstaver. Saa snart vi komme ind paa en vilkaarlig Fortolkning af, om det, der staaer